

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXII. Argumentum XIX. ex absurdis consexteriis, in quæ prolapsi
sunt assertam negantes obligationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

- & absque limitatione & exceptione ulla dixit: *& ipse vivet propter me.* Vide lib. 6. a. 814.
- 228 Duodecima ratio: quidquid bene facimus, id totum Deus per gratiam Redemptoris facit ut faciamus, ut postea videbitur. Id ergo totum in laudem & gloriam Dei, ac Redemptoris nostri, facere tenemur. Utpote ad cuius laudem, & gloriam, & propter cuius amorem facere tenemur omne bonum, quod in nobis per Redemptoris gratiam operatur, uti cum Zosimo tradit Cœlestinus Papa epist. ad Gall. Episc. c. 8. dicens, *quod omnia studia, & omnia opera ac merita Sanctorum ad Dei gloriam laudemque referenda sint: quia nemo ei aliunde placet, nisi ex eo quod ipse donaverit. In quam nos sententiam dirigit beata recordationis Papa Zosimi regularis auctoritas, cum scribens ad totius Orbis Episcopos, ait: Omnia bona ad Auctorem suum referenda sunt, unde nascuntur. Quod & Apostolus docet Coloss. 3. & 1. Thessalon. 5. uti vidimus n. 222. Et Augustinus relatus n. 216. Qui etiam serm. 12. in Psal. 118. ait: Laus homini iusto quantumque proveniret, non ibi esse debet finis boni, sed etiam ipsa referenda est ad laudem Dei, propter quem bona faciunt verè boni; quoniam non à seipsis, sed ab illo sunt boni.*

CAPUT XXI.

Argumentum XVIII. ex aliis octo rationibus, petitis ex titulo vocationis ad Christianismum.

- 229 **R**ationes illas lib. 6. c. 8. deduximus. Ideo breviter hęc eas percurramus. Fundantur autem omnes in eo quod Christianus, omni momento quo deliberatè agit, agere debeat propter finem proprium Christiani; sicut homo, omni momento quo deliberatè agit, agere debeat propter finem proprium hominis. Finis autem proprius Christiani, Christus est, ut ibidem ex Augustino & Prospero ostensum est. Omni proinde momento Christianus agere debeat propter Christum, & dignè Evangelio, secundum illud Ephes. 1. *Ambulare dignè vocatione, quā vocati estis.* Et ad Philipp. 1. *Dignè Evangelio conversamini.* Hęc proinde sit decima-tertia ratio.
- 230 Atque ex ipsa sequitur decima-quarta, quod cum Christianus omnis sit peculium Christi, & populus acquisitionis, cuius vitam totam, & non aliqua dumtaxat momenta illius, Christus sanguine suo acquisivit, sicut vitam ipsius totam, & non solum aliqua momenta illius redemit, usque adeo desit sui juris esse, transiitque in jus Christi, ut totam vitam suam, & non solum aliqua momenta illius, in laudem, obsequium & amorem Christi debeat impendere; atque adeo omnes deliberatos actus suos in ipsum referre.
- 231 Sequitur & decima-quinta ratio, quod cum Christianus omnis sit membrum Christi, omni momento vivere debeat vitā capitis sui;

adeoque in gloriam ipsius, *crescendo in illo per omnia... in charitate,* ut ait Apostolus ad Ephes. 4.

Sequitur & decima-sexta, quod cum Christianus omnis sit Sponsa Christi, omni momento vivere debeat ex amore Christi.

Et decima-septima, quod cum Christianus omnis sit templum Dei, profanis se usibus numquam applicare possit, sed solis Dei laudibus & obsequiis, vel actionibus in laudem & obsequium Dei relatis.

Et decima-octava, quod cum Christianus omnis sit palme Christi, in ipso radicans, soli ipsi ferre debet fructum pietatis & dilectionis.

Et decima-nona, quod cum Christianus omnis sit vocatione & professione sanctus, debet in omni conversatione (in omni proinde operatione) esse sanctus, 1. Petri 1. in omni proinde operatione Dei amator, nihil nisi Deum, vel propter Deum amando. Cum in hoc sanctitas consistat.

His addi potest vigesima ratio, quod Christianus omnis sit hęc peregrinus & hospes, non habens hęc civitatem permanentem, sed futuram inquirens. Nullam proinde huius mundi creaturam amare debeat amore mansorio, sed transitorio, nullaque mundi creaturam frui, sed uti, sicut peregrinus utitur rebus diversorii sui, secundum quod Augustinus dicit tr. 40. in Joan. *Erit tibi nummus instrumentum peregrinationis, quo maris ad necessitatem, non quo fruaris ad delectationem... Iter agis, stabulum est hac vita. Utere nummo, quomodo viator in stabulo utitur mensa, calice, urceo, leclulo, dimissurus, non permanens. Ideo Apostolus dicit: Quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Et iterum: Non respicientes quæ videntur, sed quæ non videntur.*

CAPUT XXII.

Argumentum XIX. ex absurdis confessoris, in qua prolapsi sunt assertam negantes obligationem.

Siquidem ex ipsis aliqui docent, propter se Samari posse pecuniam, temporales honores, sensuum voluptates, factum naturalem, &c. licitum proinde operari præcisè ad acquirendam pecuniam, temporalem honorem, edere, bibere, conjugare uti, præcisè ob delectationem cibi, potus, conjugalis usus, &c. Quod quàm alienum sit à Scriptura, traditione, ratione, vide lib. præcedenti cap. 7. 8. 9. 10.

Alii (ut Escobar tr. 1. exam. 8. n. 5.) videntur num ornatum mulierum à mortali, & subinde etiam à veniali excusant, si fiat, non malo fine, sed ob naturalem fastus inclinationem.

Alii (ut Tamburinus l. 5. in Decal. c. 1. 239 art. 3. n. 21.) licitum putant filio desiderium mortis patris, ad fruendum hereditate ipsius, licitumque subito desiderium mortis prælati,

ii, ut prælaturæ ipse succedat. Ibi namque Tamburinus, propositâ quaestione: *an possit filius mortem patris optare, vel de illa gaudere, non ut malum patris (hoc enim esset admodum execrandum) sed ut ipse filius paternâ hereditate fruatur?* Item: *possint subditus Prælati sui mortem capere, ut prælaturæ ipse succedat?* Respondet 1°. *Si solum desideres ejusmodi effectus, hereditatem... prælaturam, facilis est responsio: licite enim hac optas.* 2°. *Si prædicta desideres sub conditione, facilis est responsio, licite posse.* 3°. *Si absolute desideres in hunc modum, cupio mortem patris, non ut malum patris, sed ut bonum meum, seu ut causam boni mei, Bonacina docet id illicitum.* Sed ipsi Castropalaum opponit, & subdit: *ex quibus vides opinionem Castropalæ satis probabilem esse.*

240 Alii (ut Escobar tr. i. exam. 7. n. 48.) censent, quod justa causa occidendi hominem, propter aliam, sit intentio recuperandi honorem, ostendendo signa excellentiæ, & existimationem apud homines capiendâ. Provocato etiam ad duellum, justam sistendi se provocanti causam censet Hurtado (apud Dianam p. 5. tr. 14. resol. 99.) *ne gallina ab exercitu existimetur, & non vir.*

241 Alii justam causam putant, in eleemosynam non eroganti pecuniam statui præsentis superfluum, atque adeo eximendi se ab obligatione faciendi eleemosynam de superfluo; justam (inquam) ad id causam putant intentionem asservandi dictam pecuniam, ad suam vel suorum exaltationem, solâ pecuniæ vi comparandam.

242 Aliis (ut Sanchez l. i. oper. moral. c. 6. n. 16.) videtur quod ad offerendum se conspectui viri, à quo se turpiter sciri amari, justa mulieri causa sit, intentio utendi jure libertatis egrediendi domo, standi ad ostium, vel fenestram, & discurrendi per civitatem, absque animo provocandi ipsum ad turpem istum amorem.

243 Aliis, & quidem multis, emolumentum temporale, vel commodum non parvum, justa videtur causa non deserendi proximam peccati mortalis occasionem.

244 Nec absque omni fundamento taliter opinati sunt, semel dato, quod cælestem intentionem omnibus deliberatis actibus nostris adungere non teneamur, sed carnali vel temporali intentione contenti esse possimus. Quâ non est cur subinde contenti esse non possimus, si creaturas propter se finaliter amare possimus, uti ostensum est l. 4. n. 14. Et lib. 7. n. 76. & seqq.

245 In quæ verò absurda prolapsi sint negantes obligationem semper amandi Deum, actu vel virtute, vide lib. 6. n. 49.

CAPUT XXIII.

Justa expostulatio veterum Patrum, Sanctorum novissimorum. Cardinalium, Archiepiscopo-

rum, Episcoporum, Magistrorum spiritualium, meliorum Theologorum, adversus Neotericos illos, qui asserere non verentur, in Bajo damnatam esse doctrinam que tradit obligationem referendi omnes actus nostros deliberatos in Deum.

ITane, filii, nos Bajani sumus, qui lumina suimus Civitatis Dei, qui vitâ ad divinas regulas optimè gestâ, debellatisque temporum nostrorum erroribus, de iis Ecclesiam fecimus triumphare? Quæ est ista temeritas, & imprudentia vestra, quâ audetis nos hostiliter insectari, quos debuistis fideliter imitari? Quid est quod traditionem nostram, de referendis in Deum, finem ultimum, omnibus humanis actibus, tantâ animositate impetit, nullâque sobriâ consideratione pulsatis, velut damnatam à Pontificibus Romanis? Doctrina ista est divina, est evangelica, est apostolica, est christiana. Eam uti talem à nobis intellectam, à nobis traditam fuisse, oracula nostra supra enarrata testantur. Si cernitis, cernite, & tandem aliquando tacere, torque & tam venerandis oraculis præjudicantem animositatem vestram submitte.

Vobiscum permixtum est, divinas, evangelicas, apostolicas Scripturas contra eum sensum quo eas omnes vel ferè omnes intelleximus, & exposuimus, intelligere, expone-re? An non hoc Romana inhibet Ecclesia in Concilio Tridentino sess. 6. Alimne sensum, quàm à nobis communiter traditum, Romana sequitur Ecclesia? Quâ igitur confidentiâ dicere audetis, communem illum sensum nostrum, alienum esse à sensu Ecclesiæ Romanæ, cujus nos defensores fuimus, & rectores? Quâ fronte, imò quâ temeritate jactatis, sensum illum nostrum Bajanum esse, Jansenianum esse, sive in Bajo Janseniove damnatum? Videte, qui, & quibus, filii utique Patribus, tam gravem, tamque nefariam irrogatis injuriam. Luce clariora sunt testimonia nostra. Ab Ecclesiæ Romanæ more, Romanorumque Pontificum mente profus alienum est, improbare doctrinam, quam communi nos calculo censemus esse divinam, evangelicam, apostolicam, christianam, id est, in divinis, evangelicis, apostolicis Scripturis stabilitam, & idèò christianam; utpote demonstratam ex ipsomet sine, quem christiana religio docet, ex sine utique creationis, redemptionis, & vocationis hominum ad Christianissimum, qui est vivere Deo, non sibi.

Nec solum filii Patribus, sed & Conventui Patrum, infertis injuriam, quorum multitudo non est multitudo popularis; siquidem non solum filii, sed & Patres Ecclesiæ sunt. Ex quorum numero plures sunt Romani Pontifices, Zosimus, Cælestinus, Leo, Gregorius, de quibus prædictum est: *Pro Patribus tuis nati sunt tibi filii, constitues eos principes super omnem terram.* Ex eodem Cor-